

ת"פ 4171/01/21 - מדינת ישראל נגד סאמר אחמד, ראיד בני ג'אבר, כאמל אחמד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 4171-01-21 מדינת ישראל נ' אחמד (עציר)
ואח'

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רינת יצחקי, תביעות ת"א
נגד
הנאשמים 1. סאמר אחמד
ע"י ב"כ עו"ד טנקג'י ועו"ד בראנסי
2. ראיד בני ג'אבר
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד ענבوسی
3. כאמל אחמד
ע"י ב"כ עו"ד טנקג'י ועו"ד בראנסי

גזר דין

השתלשלות העניינים העובדתית

1. הנאשמים סאמר אחמד (להלן: הנאשם 1, או אחמד), ראיד בני ג'אבר (להלן: הנאשם 2, או בני ג'אבר), וכאמל אחמד (להלן: הנאשם 3, או כאמל), הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן.

הנאשם 1 הורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) + סעיף 29 (א) לאותו החוק (3 עבירות), והפרת תנאי רישיון, לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) (3 עבירות).

הנאשם 2 הורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לאותו החוק (2 עבירות), הפרת תנאי רישיון, לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל (3 עבירות), וסיוע להתפרצות לדירת מגורים כדי לבצע עבירה, לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין יחד עם סעיף 31 לאותו החוק.

הנאשם 3 הורשע בעבירות של התפרצות לדירת מגורים כדי לבצע עבירה בצוותא לפי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין + סעיף 29 (א) לאותו החוק, והפרת תנאי רישיון, לפי סעיף 12 (3) לחוק הכניסה לישראל.

2. על פי החלק הכללי בכתב האישום המתוקן, הנאשמים הם תושבי יהודה ושומרון, בשטחי הרשות הפלסטינית; במועדים הרלוונטיים לכתב האישום החזיקו בידם אישורי כניסה לישראל לצורך מסחר (להלן: אישור הכניסה לישראל).

כתב האישום מספר כי במועדים המתוארים בו, ניצלו הנאשמים את אישור הכניסה לישראל, חברו "כולם ו/או חלקם" לפרוץ לדירות בהן התגוררו קשישות, תוך שהציגו בפניהן מצג שווא לפיו הם הגיעו לטפל בליקוי כלשהו הקיים בדירתן. על פי כתב האישום "משהקשישות התירו להם (לנאשמים) להיכנס, גנבו מדירותיהן רכוש לרבות תכשיטים וכסף ומזומן".

3. על פי **האישום הראשון**, ביום 13.8.2020 הגיע הנאשם 1 לדירתה של רותי פרנקל (להלן: רותי), ילידת 1933; הוא אמר לה "כי הוא שרברב ורוצה להראות לה נזילה בחדר האמבטיה כיוון שהצנרת לא תקינה"; רותי אפשרה לו להיכנס לדירה, מסרה לנאשם 1 סולם, לבקשתו, ולאחר מכן "נכנסה לחדר האמבטיה, והנאשם 1 מיקם את הסולם בסמוך לדלת כך שהיא לא יכלה לצאת מחדר האמבטיה. המתלוננת רותי ביקשה ממנו (מהנאשם 1) לצאת למטבח, והוא השיב לה שהוא כבר מסיים את עבודתו".

כתב האישום מספר כי "בזמן זה, נכנס הנאשם 2 לחדר השינה של המתלוננת רותי ונטל שרשראות זהב, עגילי זהב, טבעות זהב ושעון, בשווי כולל של 2,580 דולר, ו- 14,400 ₪ אשר היו על השידה".

על פי כתב האישום, במעשה האמור התפרץ הנאשם 1 אל דירתה של המתלוננת, והנאשם 2 סייע לו, תוך שימוש בתחבולה, "ונטלו משם בצוותא תכשיטים" (כך במקור).

בגין אישום זה הורשע הנאשם 1 בעבירות של התפרצות לדירת מגורים בצוותא, והפרת תנאי רישיון. הנאשם 2 הורשע בעבירות של סיוע להתפרצות לדירת מגורים, והפרת תנאי רישיון.

4. **האישום השני** מספר כי ביום 13.7.2020 הגיעו הנאשמים לדירתה של יולנדה מיכאלי ז"ל (להלן: יולנדה), ילידת 1928. על פי כתב האישום, "מי מהנאשמים, פנה ליולנדה ואמר לה כי הם הגיעו לתקן את המים החמים בדירה, ויולנדה איפשרה להם להיכנס לדירה"; בהמשך, לאחר שנכנסו הנאשמים לדירה, "חיטטו במקומות שונים ורבים במטבח, בחדר השינה ובחדר נוסף, לרבות בתיקה האישי של יולנדה, במגירות ובארונות". כתב האישום מתאר כי "באותן הנסיבות, נטלו הנאשמים בצוותא חדא שעון זהב, צמידים, יהלומים, שרשרת יהלומים, עגילי יהלומים, וכסף מזומן בשווי 2,000 ₪ ו- 400 דולר".

על פי כתב האישום, במעשיהם אלה התפרצו הנאשמים בצוותא אל דירתה של יולנדה, תוך שימוש בתחבולה, ונטלו תכשיטים וכסף ומזומן.

בגין אישום זה הורשעו הנאשמים בעבירות של התפרצות לדירת מגורים בצוותא, והפרת תנאי רישיון.

5. על פי האישום השלישי, ביום 2.2.2020 הגיעו הנאשמים 1 ו-2 לדירתה של רבקה צרפתי (להלן: רבקה), ילידת 1930. כתב האישום מתאר כי "הנאשם 2 דפק בדלת, ומשהמתלוננת רבקה פתחה את הדלת, ביקש ממנה כוס מים, היא עשתה כן, ולאחר מכן הוא הלך". "מיד ובסמוך", כך כתב האישום, "נאשם 1 הגיע (אל ביתה של רבקה) ואמר למתלוננת כי יש נזילה בדירה מלמעלה וביקש ממנה להיכנס לדירה כדי להראות לה, והיא אפשרה לו להיכנס". על פי כתב האישום, הנאשם 1 הלך עם המתלוננת למטבח "על מנת להסיח את דעתה", והראה לה "כמה מקומות בהם יש נזילה"; בזמן זה, "הנאשם 2 נכנס לחדרה ונטל טבעות ושרשראות זהב ממגירה בשידה בחדר שינה". על פי כתב האישום, "עת הבחינה רבקה כי נגנבו ממנה תכשיטים, הנאשמים ברחו מהדירה".

על פי כתב האישום, במעשיהם אלה התפרצו הנאשמים 1 ו-2 בצוואת, תוך שימוש בתחבולה, אל דירתה של המתלוננת רבקה, "ונטל מהמתלוננת רבקה תכשיטים בצוואת חדא עם האחר" (כך במקור).

בגין אישום זה הורשעו הנאשמים 1 ו-2 בעבירות של התפרצות לדירת מגורים בצוואת, והפרת תנאי רישיון.

6. ביום 3.8.2021 הורשעו הנאשמים, על פי הודאתם בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, כמפורט לעיל, ונשמעו הטיעונים לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

7. התביעה, טרם טיעוניה לעונש, הגישה לבית המשפט מכתבים מאת שתי נפגעות עבירה, מושא האישומים 1, ו-3.

המתלוננת רותי סיפרה במכתבה לבית המשפט, בין היתר, כי היא בת 88, ניצולת שואה; היא שיתפה את בית המשפט בכך שלאחר ביצוע העבירות, "הייתי בהלם ובכיתי בכי גדול. הזעקתי את בני ודיווחתי על האירוע למשטרה... מאז חלפה שנה, ואין יום שאיני נזכרת וחושבת על הדבר. אני 'אוכלת את הלב' ומכה על חטא, כיצד זה עשיתי דבר כזה כמו הכנסת אדם זר לדירתי. כשאני נזכרת באירוע אני שבה ובוכה. הפריטים שנגנבו היו שווים כמה עשרות אלפי שקלים אך לחלקם היה גם ערך רגשי גדול, שכן הם המזכרות היחידות מאימי ומדודתי שנפטרו. לא ניתן יהיה לשחזר אותם. מדובר בפריטים מיוחדים, שיוצרו לפני כמאה שנה. אחד השעונים היה מזהב ועליו יהלומים. אימי ז"ל קיבלה אותו לחתונתה עם אבי בשנת 1925. האירוע גרם לי לדיכאון וחרדה, אני בטיפול של רופא פסיכוגריאטר ולוקחת תרופות המרגיעות אותי ועוזרות לי לשרוד את היום יום. עד ליום האירוע תפקדתי באופן עצמאי וללא חשש. מאז האירוע גבר בי הפחד, אני לא פותחת את הדלת וחוששת לצאת... כל צלצול גורם לי לדפיקות לב. אני פונה אל בית המשפט בבקשה להחמיר עם עבריינים ערלי לב כאלה, שבוחרים להם כקורבן דווקא אותנו הקשישים. כמו כן אני מבקשת לא להקל בעונשם אלא תמורת החזרתם בעין של התכשיטים שנגנבו ממני...".

התביעה הגישה אף את "הצהרת נפגע העבירה" מאת רבקה, שם כתבה היא את הדברים הבאים:

"... אני בת 92, ומיום האירוע אני חוששת להימצא לבד בבית וסובלת מחרדות ופחדים. בעקבות השוד אותו עברתי ע"י שני גברים צעירים שנכנסו בעורמה אלי הביתה ורוקנו לחלוטין את תכשיטי היקרים.

כל דפיקה בדלת מאז מקרה השוד משתקת אותי. אינני פותחת את הדלת בפני זרים לחלוטין מאז אותו היום, אני מלווה קבוע ע"י בן משפחה/מטפלת 24/7. אני סובלת מסיטום ושינה לא יציבה, מעבר לעובדה שנגנבו ממני תכשיטים יקרי ערך בעלי ערך כספי אך בעיקר רגשי עמוק ורבים מהפריטים היו מזכרות יקרות לי מאמי. מעל לכל, כולי תקווה לשוב ולהאמין ולסמוך על טוב לבם של אנשים".

8. התביעה בטיעוניה לעונש ביקשה מבית המשפט לקבוע כי מדובר בשלושה אירועים נפרדים, ולקבוע, בהתאם לכך, שלושה מתחמי ענישה נפרדים; לשיטתה, מתחם הענישה לכל אירוע נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים; לחלופין, טענה התביעה שאם לא תתקבל עמדתה ביחס למספר האירועים, יש לקבוע מתחם ענישה כולל הנע בין 30 ועד 50 חודשי מאסר בפועל.

התביעה ביקשה לגזור על הנאשם אחד מ-36 חודשי מאסר בפועל, על הנאשם בני ג'אבר 32 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם כאמל - 15 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, עתרה התביעה, ביחס לכל הנאשמים, להשתתף מאסר על תנאי בעבירות רכוש ושהייה בלתי חוקית, ו"פיצוי מוסכם למתלוננות בסך 70 אלף ₪ שכבר הופקד"; התובעת פירטה את אופן חלוקת הפיצוי שהתבקשה על ידה.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, שהם שמירה על קניינו ורכושו של הזולת, "בדגש על אזרחים ותיקים, זקנים, שמירה על בטחונם ופרטיותם בתוך ביתם, מבצרם. אנשים אלה, הנמצאים בערוב ימיהם פגיעים יותר מאדם רגיל, ויש להגן עליהם ביתר שאת". התביעה ציינה כי לשיטתה, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא "ברף העליון", ונימקה זאת, בין היתר, בכך ש"הנאשמים ביצעו את המעשים תוך ניצול הקשישות בעוד הן נמצאות בבית, גנבו את רכושם היקר לליבן, הן כלכלית, והן ערכית נפשית, ממש מתחת לאפן". התביעה הוסיפה כי העבירות בוצעו תוך "תחכום רב בדרך של תחבולה על מנת להקל על כניסתם של הנאשמים לדירות של הקשישות, ולבצע את מסע הגניבות שלהם. הנאשמים בחרו בקורבנות חסרות ישע, קשישות כבנות 90". עוד עמדה התביעה על כך ש"הנאשמים ניצלו את חולשתן ותמימותן של הקורבנות, השתמשו בכוח באופן של כליאת אחת המתלוננות עד סיום מלאכתם"; ובהמשך: "... יש להוסיף את העובדה שהנאשמים ניצלו את היתרי המסחר שלהם על מנת להיכנס לשטחי מדינת ישראל, לבצע עבירות פשע בשטח המדינה תוך עבירה בצוואתא".

התביעה הפנתה את בית המשפט לפסיקה על מנת לתמוך בעתירתה העונשית, וביקשה לאבחן את פסק הדין מושא עפ"ג (ת"א) 6780-01-18 **מנשה נ' מדינת ישראל** (24.5.2018) (להלן: **מנשה**).

בנימוקיה ביחס למיקום עונשיהם של הנאשמים השונים בתוך גדר מתחם העונש ההולם, עמדה התביעה על עברם

הפלילי (נאשם 1 - נעדר עבר פלילי, נאשם 2 - עבירה אחת משנת 2007, נאשם 3 - 2 הרשעות קודמות), וחלקם היחסי בעבירות מושא כתב האישום.

9. באי כוחם של הנאשמים 1, ו - 3, עו"ד טנקג'י ופאדי בראנסי, טענו כי יש לראות בכל האישומים מושא כתב האישום כאירוע אחד, ולקבוע, בהתאם לכך, מתחם ענישה כולל. עו"ד טנקג'י טען כי על מתחם הענישה לנוע בין 8 חודשי מאסר ועד 16 חודשי מאסר, ועתר למיקום עונשם של הנאשמים בתחתית המתחם העונשי; לעניין נאשם 3 נטען כי "הוא כבר מרצה מעל 7 חודשים לטעמנו הוא צריך להשתחרר והעונש שצריך להיות מוטל עליו הוא מספר חודשים שיכולים להיות גם מרוצים בעבודות שירות, ובמקרה שלנו הסתפקות בתקופת המעצר".

הסניגוריה המלומדת התמקדה בפסק דין **מנשה**, ונטען כי שם היה מדובר במקרה חמור יותר מהמקרה דנא, ועל כן ביקש עו"ד טנקג'י "לחשב" את המתחם העונשי כך: "אני מפנה את בית המשפט לעובדה שלאור המתחם שנקבע בשלי מנשה 24-50, המתחם שלנו שמדובר בשלושה אירועים. אומנם זה לא מתמטיקה אבל זה פחות מחצי. אם אני מוריד חצי מ-24 או חצי מ-50, יש לנו פחות. למה פחות? כי אין התייגות לעובד ציבור, אין לי גניבה, לא הורשעו בעבירת גניבה. אין את החומרה במעשים של שלי מנשה. זה צריך להיות הרבה פחות מהחצי לטעמנו. אם אני משקלל את העניין הזה, לכל היותר כך אנחנו חושבים, שמורידים את העבירות החמורות ואת הנסיבות לחומרה ואת הנסיבות כי לא הוכחו הדברים האלה, לכל היותר 8-16".

הסניגור הפנה לפסיקה נוספת שהיה בה, לשיטתו, כדי לתמוך בעתירתו העונשית.

אשר למיקום עונשיהם של הנאשמים 1 ו - 3 בגדרי מתחם העונש ההולם, טען הסניגור שכתב האישום תוקן לקולא באופן משמעותי, עמד על הודאתם בכתב האישום המתוקן, ועל החיסכון בשמיעת עדויות המתלוננות; עוד ציין הסניגור כי סכום הפיצוי, 70,000 ₪ הופקד בקופת בית המשפט, "וזה מלמד על לקיחת אחריות כנה". הסניגור הוסיף כי מרשיו, הנאשמים 1 ו - 3, "הפקידו הרבה מעבר למה שגנבו".

אשר לנסיבות האישיות של הנאשמים טען הסניגור: "... המצב הכלכלי שלהם לא פשוט עשו מאמצים עיליים לגייס את הפיצוי. לנאשם 1 יש 8 ילדים לפי מה שנמסר לנו ולנאשם 3 יש 3 ילדים. בשים לב לנסיבות הכלכליות בשטחים שהוא ידוע ובשים לב לפיצוי שהופקד, אנחנו לא סבורים שצריך לגזור קנס".

10. בא כוחו של הנאשם 2, עו"ד מוחמד ענבוסי, הצטרף לטיעוני חבריו והוסיף: "אני סבור שהמתחם בעניינו (של נאשם 2) צריך להיות מובן מאליו גם מבחינת חברתי כי היא חושבת שהוא צריך להיות 4 חודשים מתחת לנאשם 1. כי הוא מסייע".

הסניגור הוסיף כי "כאשר ההתפרצות היא בתחבולה אז האלמנט של אלימות לא קיים"; ובהמשך טען לקולא נוספת בכך ש - "בשלושת האישומים זו דמות (הנאשם 2) שלא קיימת והמתלוננת לא רואה אותו".

הסניגור אבחן אף הוא את פסק הדין בעניין **מנשה**, לקולא מבחינתו, והגיש פסיקה מטעמו על מנת לתמוך בעתירתו העונשית.

אשר למיקום עונשו של נאשם 2 בגדרי מתחם העונש ההולם טען הסניגור כי הנאשם "שילם 30,000 ₪ כדי לפצות על הנזק, יותר מהנאשמים האחרים כי הוא רוצה ביטוי לכך שהוא באמת מתחרט על מה שהוא עשה..."; ובהמשך: "התחום של העבירות רכוש הוא זר מאוד לנאשם ולמשפחתו. הוא הביא בושה למשפחה. הם ניתקו איתו קשר ולא רצו לדבר איתו, הם מתביישים במה שהוא עשה והוא בעצמו מתבייש על מה שהוא עשה. מדובר באבא ל-5 ילדים והבן הבכור סטודנט בן 19 והוריו הוא מטפל בהם הורים מבוגרים חולים. הוא המפרנס של המשפחה והוא גרם נזק לעצמו ולכל משפחתו. הוא מבין שהוא עשה את טעות חייו והוא משלם מחיר".

11. הנאשמים ניצלו את זכותם לומר את המילה האחרונה לבית המשפט, כך:

הנאשם 1:

"אני מביע חרטה על מעשי. אני בן אדם שיש לי 8 ילדים. אחד מהם חולה. אשתי קשה לה מאוד לטפל בהם לבדה. אני העמסתי על האחים שלי על מנת לאסוף את הפיצוי שהייתי אמור לשלם. ואם אני הייתי יכול גם לשלם יותר הייתי עושה את זה. אני מתבייש מעצמי ממה שנעשה וכי יש לי בנות גדולות שזה מביך אותי. אני מביע חרטה מכל ליבי ואני בן 48 בחיים שלי לא עשיתי טעות כזו. ואני לא מצליח להביע את תחושותי על מה שנעשה. אני אקריב את כלייתי על מה שעשיתי. אם יש בן אדם שזקוק לכלייה אני מוכן לתרום מכל ליבי".

הנאשם 2:

"אני מביע חרטה על מעשי. זו פעם ראשונה ואחרונה. זה לא יחזור על עצמו. אני רוצה לפתוח דף חדש. ההורים שלי הם חולים ואני תומך בהם. אני 8 חודשים בכלא (בוכה). אני טעמתי מרירות והיה לי קשה. אני היה לי מאוד קשה כשאספתי את הכסף עבור הפיצוי. אני מתנצל בפני כל מי שנגרם לו נזק ממני ואני מבקש מבית המשפט שיקל עליי".

הנאשם 3:

"אני מביע חרטה על מעשי ואני מתבייש במה שעשיתי. אני גם נגרם לי נזק. אשתי הייתה בהריון וכשהיא ידעה מה שאני עשיתי, כשהיא שמעה על מעשי, היא הפילה ויש לי ילדים קטנים בבית ואין מי שיעזור לי בהם. המעצר שאני עצור אני למדתי והפנמתי שאני לא אחזור על הטעויות שלי ולפתוח דף חדש ואני לא אעשה אותן טעויות. יש לי 3 ילדים קטנים".

דין והכרעה

עמוד 6

מתחם העונש ההולם

העבירות מושא כתב האישום מגלמות אירוע אחד

12. בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" שנקבע במסגרת ע"פ 4910/13 בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), קשר הדוק בין עבירות המהוות "אירוע אחד" יימצא - כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים, או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תכנית עבריינית, אף אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה, ועל פני הדברים - הוא הדין והמצב בענייננו.

13. על סיווג העבירות כעל "אירוע אחד" ניתן ללמוד גם מפסק הדין בעניין **מנשה**.

בעניין מנשה היה מדובר על נאשמת שהורשעה ב-7 עבירות של התפרצות למגורים כדי לבצע גניבה, 7 עבירות של התייצגות בכזב לעובד ציבור, ועבירה אחת של גניבה. הנאשמת נהגה לעבור בין בניינים ולחפש על תיבות הדואר מדבקה של חברה שהעניקה שירותים לאוכלוסייה מבוגרת. לאחר מכן הגיעה הנאשמת לדירות בהן איתרה נשים קשישות, הציגה את עצמה בכזב כעובדת של הביטוח הלאומי, ביקשה מהמתלוננות לבצע פעולות שונות (לכאורה כדי לבדוק מסוגלות בכדי "להעניק" עוד שעות טיפול), ותוך כדי כך גנבה רכוש מבתיהן; בסך הכל גנבה מנשה מקורבנותיה 15,000 ₪.

בית המשפט המחוזי, בקבלו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום (מותב זה), בכמה היבטים, קבע בין היתר לענייננו זה, כי: "... ניתן היה לקבוע כי ניתן לראות באישומים משום אירוע אחד. לא מעט ממאפייניו של מבחן הקשר ההדוק אכן התקיימו בתיק זה: מדובר במעשים שבוצעו בתוך פרק זמן קצר, כחודשיים וחצי, שיטת הביצוע היא אותה שיטה, המחשבה הפלילית זהה ומתמשכת, פרופיל הקורבנות דומה וקיימת גם קירבה גאוגרפית...".

14. אף במקרה דנא, העבירות מושא כתב האישום בוצעו כחלק מפרשה אחת, ואותה תכנית עבריינית, במסגרתה התפרצו הנאשמים בתחבולה אל דירותיהן של קשישות, ונטלו מהן רכוש.

העבירות בוצעו בשיטה זהה, באופן של הצגת מצג שווא לפיו הנאשמים הם בעלי מקצוע שבאו לתקן ליקויים בדירותיהן של הקשישות, ובזמן זה נטלו מהן חפצים יקרי ערך.

גם הסמיכות הגיאוגרפית מתקיימת במקרה דנא (אזור חולון - בת-ים), ו"פרופיל הקורבנות" זהה אף הוא. הנה כי כן, אם על פני הנחיית בית המשפט המחוזי הנכבד בפרשת מנשה, ואם בכלל - המקרה דנא הוא מקרה שראוי לסווגו, לשם קביעת המתחם העונשי, כ - "אירוע אחד", וכך אעשה.

הערכים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה

15. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים הם שמירה של קניינו של הזולת, בטחונו האישי ועל שלווה נפשו, בדגש על אוכלוסיית הקשישים; אוכלוסייה זו, מעצם טיבה, היא פגיעה, ובעבירות מרמה ותחבולה כלפיה יש ניצול של מצבם השברירי; כך קבע בעניין זה בית המשפט העליון במסגרת רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.10):

"גניבה בדרכי עורמה מקשישים הינה מן המעשים הנקלים ביותר ויש בה מימד חמור שבעתיים מכל מעשה גניבה אחר. מימד זה בא לידי ביטוי בפן הבלתי מוסרי אשר מתנוסס מעל מעשים קשים אלו. זהו אותו פן אשר מזעזע את הנפש ומעורר את סלידתנו העמוקה, שכן מצווים אנו לערך העליון של "וְהִדְרַת פְּנֵי זָקֵן" (ויקרא י"ט לב'). אשר על כן מצווים בתי המשפט להכביד את ידיהם כנגד אלו הרומסים ברגל גסה את ביטחונם האישי של הקשישים וגוזלים את רכושם בדרכים נלוזות. חייבים אנו להיות מגן של ברזל לאותם קשישים, למען יורתעו מבצעי עבירה בכוח מלפגוע באוכלוסייה זו, וכל זאת ברוח הפסוק "אַל-תִּשְׁלִיכֵנִי, לַעֲת זָקְנָה; כְּכֹלֹת כָּחִי, אֶל-תַּעֲזָבֵנִי" (תהילים ע"א, ט')."

16. ראו גם את קביעת בית המשפט העליון בע"פ 5931/11 **עבדולייב נגד מדינת ישראל** (22.10.13) שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) ג'ובראן את הדברים הבאים:

"אכן, בחברתנו קיימת תופעה מכוערת של פגיעה בחסרי ישע, כגון קשישים, בעלי מוגבלויות וכו', מתוך הנחה כי יהיו טרף קל, שלא יתנגד ולעיתים אף אינו יכול להשמיע קול, פשוטו כמשמעו. לפגיעות אלה צורות שונות, בין במעשי שוד, בין בהונאות מסוגים שונים וברמות תחכום משתנות. המשמעות של פגיעות אלה, במופיעיהן השונים, היא פגיעה חזקה וקשה בביטחונם האישי של הקורבנות ושל קבוצות שלמות, החשות שאין להן עוד מקום מבטחים בו יוכלו להמשיך ולהתקיים בכבוד וללא חשש".

17. ראו עוד בעניין זה את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 1864/11 **דוידוב נגד מדינת ישראל** (7.11.12):

"שיקולי גמול והלימה נוכח אופי העבירה: שוד או גניבה מקשים ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הציווי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית. העבירה של שוד קשישים היא מעשה נקלה ובזוי במיוחד, גם בקוד העברייני, ולא בכדי היא נחשבת לעבירה הנמצאת בתחתית 'שרשרת המזון' של העבירות ושל העבריינים.

מי ימוד את האימה, הפחד, הבושת והצער של קשיש - פעמים רבות קשיש המתגורר בגפו - שנפל קורבן לעבירה של שוד וגניבה. אכן, לא כל קשיש הוא חסר ישע, אבל אין כוחו של קשיש כשל אדם צעיר, שיכול לעיתים להתגונן או לרדוף אחר הגנב או השודד. נקל לשער את התחושה המתסכלת עד-מאוד של השפלה וחוסר אונים של קשיש שנפל קרבן לעבירה כגון דא. ניסיון החיים מלמד כי איכות החיים של קשישים אחרי מעשה שוד או גניבה אינה כתמול שלשום. אף יש שאורחות חייהם השתנו והתהפכו בעקבות אירוע טראומטי של גניבה או שוד, לאחר שלהוותם נוכחו לדעת כי ביתם כבר אינו מבצרם. תופעות של חוסר אמון בבני אדם, בידוד והסתגרות נפשית לצד התבצרות פיזית (סורגים ומנעולים), חשש, אבדן ביטחון עצמי, נדודי שינה ועוד תופעות והשלכות המשפיעות על הקשיש ועל בני

משפחתו. מכאן מידת הסלידה של החברה ביחס לשוד וגניבה מקשישים, ומכאן החומרה היתרה שבתי המשפט מייחסים לעבירה זו בהיבט של שיקולי גמול והלימה".

18. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא בינונית - גבוהה; הנאשמים פעלו בשיטתיות ותחכום על מנת לפרוץ לבתייהן של הקשישות בתחבולה, תוך שהציגו מצג שווא לפיו הגיעו על מנת לסייע לקורבנות, ב"נזילה" (אישום 1, אישום 3), או בבעיה ב - "מים החמים" (אישום 2).

הנאשמים נטלו את רכושן של המתלוננות הקשישות תוך שימוש בתחבולות שונות, מעבר למצג השווא הראשוני; כך, למשל, במסגרת האישום הראשון, מיקם הנאשם 1 סולם בחדר האמבטיה באופן שמנע מהמתלוננת רותי לצאת משם; זאת בזמן שנאשם 2 נטל חפצים מדירתה. דוגמא שפלה נוספת גלומה באישום 3, במסגרתו תואר כי טרם התפרצותו של הנאשם 1 לדירת המתלוננת רבקה, הגיע אליה הנאשם 2, וביקש ממנה כוס מים. עוד במסגרת אישום זה, הנאשם 1 "הסיח את דעתה" של המתלוננת בכך שהראה לה "מקומות בהם יש נזילה במטבח", בזמן שהנאשם 2 נטל מדירתה חפצים שונים.

בנוסף, הנאשמים ביצעו את ההתפרצויות תוך ניצול אישור הכניסה לישראל שהיה להם; הנאשמים החזיקו באישור כניסה לישראל לצורך "מסחר", אולם, הם עשו בו שימוש על מנת להיכנס לישראל ולבצע את העבירות המתוארות כאן.

19. אשר לנזק שגרמו מעשיהם של הנאשמים: מעבר לנזק הכלכלי שנגרם למתלוננות, לא יכול להיות חולק כי מעשיהם גרמו להן נזק רגשי-נפשי, בדמות טראומה ופגיעה בתחושת ביטחון האישית; עובדה זו עלתה במובהק מן המכתבים שכתבו המתלוננות לבית המשפט.

כך, למשל, סיפרה, בין היתר, המתלוננת רותי: "האירוע גרם לי לדיכאון וחרדה... עד ליום לאירוע תפקדתי באופן עצמאי וללא חשש. מאז האירוע גבר בי הפחד, אני לא פותחת את הדלת וחוששת לצאת... כל צלצול גורם לי לדפיקות לב". גם רבקה שיתפה את בית המשפט בתחושות דומות.

נזק רגשי נוסף שנגרם גם לרותי וגם לרבקה בא לידי ביטוי בהעלמת חפצים ותכשיטים בעלי ערך סנטימנטלי מיוחד, לראשונה - מזכרות יחידות מאמה ודודתה שנפטרו, ולשניה - מזכרות יקרות ערך מאמה עליה השלום.

מדיניות הענישה הנהוגה

20. הצדדים התמקדו בטיעוניהם בעיקר בפרשת **מנשה**, ואין תימה שכך: הרי מותב זה הוא שגזר את דינה, ובית המשפט המחוזי בתל אביב הוא שקיבל את ערעורה נגד חומרת העונש, בפסק דין מנומק. כאמור, אותה מנשה הורשעה בביצוע שבע עבירות של התפרצות למגורים כדי לבצע גניבה, שבע עבירות של התייצגות ככזב לעובד ציבור, ובעבירה אחת של גניבה.

על פי העובדות שם, נהגה מנשה לשחר לטרף קל בשוטטות בין בנינים, תוך חיפוש תיבות דואר שעליהן מדבקה של חברה שהעניקה שירותים לאוכלוסייה מבוגרת, או במעקב אחר נשים ממוצא פיליפיני, שיובילו אותה אל מקום מגורי קורבנותיה הפוטנציאליים. מנשה הגיעה לדירות בהן איתרה נשים קשישות, הציגה את עצמה ככזב כעובדת של הביטוח הלאומי (תוך שעטתה על עצמה, בלי בושה, חלוק לבן של אחיות), ואזי ביקשה מהקשישות להדגים ביצוע פעולות שונות, כמו צחצוח שיניים או רחיצה, ואגב כך היתה גונבת רכוש מבתיהן; בסך הכל גנבה מנשה 15,000 ₪.

מעשיה של מנשה - עושק סדרתי של קשישות תוך פריצה לביתן והשפלתן בתוך מבצרן - עוררו תחושת קבס, ועל כך לא היתה מחלוקת של ממש, בין בית משפט השלום לבין ערכאת הערעור. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש הולם לכל אישום ואישום בנפרד, אשר נע בין 14 ועד 30 חודשי מאסר, ובסך הכל נגזרו על מנשה 65 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ערעורה של הנאשמת לבית המשפט המחוזי התקבל; בית המשפט קבע, כאמור, כי היה על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה אחד, כולל, הנע בין 24 חודשי מאסר ועד 50 חודשים, והשית על הנאשמת 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קבע עוד, כי לו היה קובע מתחם ענישה לכל אירוע בנפרד, היה זה נע בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשים. לא הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון על פסיקתו של בית המשפט המחוזי הנכבד.

21. במסגרת ת"פ (י-ם) 33754-02-11 **מדינת ישראל נ' בן שמחון** (22.3.2015) (להלן: עניין בן שמחון) הורשעה בן שמחון בכך שנכנסה לבית דיור מוגן, לדירה של אישה בת 90, הציגה את עצמה כעובדת של המוסד לביטוח לאומי, גנבה ארנק עם כסף, וכרטיסי אשראי, ועשתה שימוש בכרטיס האשראי בגובה של 1000 ₪.

בית משפט קבע כי מתחם העונש ההולם במקרה שם נע בין חצי שנת מאסר בפועל, ועד 24 חודשי מאסר, והשית על הנאשמת 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים (גזר הדין ניתן לאחר הפקעת צו שירות לתועלת הציבור).

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשמת על גזר הדין של בית משפט השלום, ראו עפ"ג (י-ם) 4822-04-15 **בן שמחון נ' מדינת ישראל** (14.5.2015).

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שהגישה הנאשמת, ראו רע"פ 4523/15 **בן שמחון נ' מדינת ישראל** (1.7.2015).

יוער, כי בית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניין מנשה, התייחס לפרשת בן שמחון, וקבע כי יש בפסק הדין "אישור ולו בדיעבד של בית המשפט העליון למתחם הנע בין 6 ל 24 חודשי מאסר".

22. במסגרת ת"פ (ראשל"צ) **מדינת ישראל נ' ביטון** (8.1.2015) הורשע הנאשם בכך שנהג להתדפק על דלתות

קורבנותיו, בעיקר קשישים, והתחזה כ"עובד טכני"; לאחר שהתירו לו קורבנותיו להיכנס לביתם, גנב מהם רכוש; במספר מקרים גנב כרטיס אשראי והוציא כספים מחשבונות הבנק שלהם. הנאשם הורשע ב 12 עבירות של התפרצות, 7 עבירות גניבה, וכן עבירות הקשורות במרמה בכרטיסי חיוב.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם להתפרצות לדירה ללא ביצוע של גניבה "בדרך ובשיטת הנאשם הוא בדומה אך לא זהה, לזה שנקבע לעבירת ההתפרצות 'בכוח'" (12 חודשי מאסר עד 24 חודשים), והוא נע בין 8 חודשים ל 20 חודשים.

אשר לעבירות ההתפרצות וביצוע עבירות גניבה, קבע בית המשפט שמתחם העונש ההולם "הוא כפי שנקבע בפסקי דין רבים לעבירות ההתפרצות והגניבה, בין 12 חודשים ועד 24 חודשים". בסופו של יום, השית בית המשפט על הנאשם 60 חודשי מאסר ועונשים נלווים (בנוסף הופעל מאסר תנאי), והכל בהתאם לנסיבותיו האישיות.

ערעורו של הנאשם לבית המשפט המחוזי ביחס לחומרת העונש - נדחה, ראו עפ"ג (מרכז) 49274-02-15 **ביטון נ' מדינת ישראל** (16.4.2015).

23. במסגרת ת"פ (ת"א) 5391/04 **מדינת ישראל נ' אבו חצירא** (23.2.2005) הורשעו שלושה נאשמים בכך שבמשך תקופה של חודשיים, כמעט מידי יום, התפרצו לבתי קשישים בתחבולה (26 התפרצויות); אחד הנאשמים התחזה בכזב ל"חשמלאי", הם ניתקו את החשמל בדירותיהם של המתלוננים, באו "לתקן את התקלה", וגנבו פריטים שונים לרבות כרטיסי אשראי. הנאשמים משכו במרמה מחשבונות הקשישים בין 1,000 ש"ח ל-20,000 ₪ וגם גנבו תכשיטים ורכוש אחר בשווי כולל של מאות אלפי שקלים.

בית המשפט השית על הנאשמים עונשי מאסר ועונשים נלווים, כל אחד על פי נסיבותיו האישיות; על נאשם 1 (הורשע גם בתקיפה לשם ביצוע פשע), בעל עבר פלילי מכביד, הושתו 57 חודשי מאסר יחד עם הפעלת מאסר מותנה, על נאשם 2, בעל עבר פלילי גזר בית המשפט 53 חודשי מאסר יחד עם הפעלת מאסר מותנה, ועל הנאשם 3 הושתו 45 חודשי מאסר יחד עם הפעלת מאסר מותנה.

24. במסגרת ת"פ (ק"ג) 31419-01-12 **מדינת ישראל נ' קלנטרוב** (24.5.2016) הורשעו שתי נאשמות בכך שביצעו חמש עבירות התפרצות לביתם של קשישים בתחבולה (במסגרת 9 אישומים); הנאשמות הזדהו בכזב כעובדות של הביטוח הלאומי, וטענו בפני הקשישים שהן באו על מנת לבחון את "תפקוד המטפלת" - ואז גנבו מהם רכוש. הסכום הכולל של הגניבות היה כ-12,000 ₪.

בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין שמונה חודשי מאסר עד 24 חודשי מאסר (נקבע כי יש לראות בכל האישומים כאירוע אחד). בסופו של יום, החליט בית המשפט החליט לחרוג ממתחם העונש ההולם נוכח שיקולי שיקום.

25. במסגרת ת"פ (חי') 3136-06 **מדינת ישראל נ' אוחיון** (30.12.2008) הורשע הנאשם, שהיה חלק מחבורה, בשמונה עבירות של התפרצויות לבתי קשישים במרמה; הנאשם, ביחד עם אחרים נכנסו לבתי קשישים, בתואנת שווא ותוך הצגה של אחד מבני החבורה בפני הדייר, בכזב, כבעל מקצוע. בעת שהוסחה דעתו של הקורבן, השותף האחר גנב תיקים וארנקים, שהכילו כסף מזומן, מסמכים וכרטיסי אשראי; בהמשך בוצעו הונאות בכרטיסי החיוב שנגנבו. בנוסף הורשע הנאשם בכתב אישום מצורף של החזקת סם שלא לצריכה עצמית.

בית המשפט השית על הנאשם 54 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

ערעורו של הנאשם ביחס לגזר הדין - נדחה (ברוב דעות), ראו עפ"ג (חי') 6235-02-09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (5.4.2009).

בית המשפט העליון קיבל את בקשת רשות ערעור מטעמו של הנאשם, וקבע, בין היתר, כי נוכח שיקולי שיקום יופחת עונשו של המבקש ל- 36 חודשי מאסר בפועל, ראו רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.2010).

יוער כי עלה מפסק דינו של בית המשפט השלום כי עניינו של אחד משותפיו של הנאשם ("יעקב"), הסתיים בכך שהוא נדון בגין שלוש עבירות התפרצות ל-18 חודשי מאסר בפועל.

26. במסגרת ת"פ (קריית) 12323-09-13 **מדינת ישראל נ' עטל ומנדיל** (9.3.2014 ו- 23.11.2014) הורשעו שני נאשמים בביצוע 13 עבירות התפרצות בתחבולה לדירות קשישים (במסגרת 16 אישומים), בכך שהם נהגו להגיע לבתיהם של קשישים, להיכנס אליהם בתחבולות שונות ולגנוב רכוש כולל כרטיסי אשראי, בהם עשו שימוש.

ביחס למנדיל קבע בית המשפט, כי מתחם העונש ההולם בעבירות ההתפרצות והעבירות הנלוות להן נע בין 6 ועד 12 חודשי מאסר לכל אירוע, והשית על אותה הנאשמת 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

אשר לנאשם הנוסף, עטל, קבע בית המשפט כי מתחמי הענישה שנקבעו לגבי הנאשמת (מנדיל) תקפים גם לגבי הנאשם, וגזר עליו 42 חודשי מאסר ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של הנאשם ביחס לעונש, ראו עפ"ג (חי') 13859-01-15 **עטל נ' מדינת ישראל** (12.3.2015).

במסגרת ע"פ (חי') 29910-04-14 **מנדיל נ' מדינת ישראל** (26.6.2014) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה נגד גזר הדין של בית משפט השלום ביחס למיקום עונשה של המשיבה בתוך גדרי מתחם העונש ההולם. בית המשפט המחוזי קבע כי "מתחם הענישה שנקבע על ידי בית המשפט קמא הינו הולם את הנסיבות, תוך הפניה לפסיקה שם, גם אם הוא הרף הנמוך של המתחם". בסופו של יום, השית בית המשפט המחוזי על המשיבה 36

חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשמת נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, כך במסגרת רע"פ 5081/14 **מנדיל נ' מדינת ישראל** (21.7.2014).

27. בקביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה, אולם זכרתי כי זו היא אך חלק משיקולי הענישה, ואין להידרש ל"נוסחה מתמטית" או ל"משוואה" בקביעת מתחם העונש ההולם; מובן כי על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הולם בכל מקרה לפי נסיבותיו. ראו לענין זה, למשל, את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2163/05 **אלייב נ' מדינת ישראל** (12.12.2005), שם קבע כבוד השופט (כתוארו אז) רובינשטיין, כך:

" אין לכחד, כי קשת הענישה רחבה היא, וכמעט אין לך תחום שלא תמצא בו עונשים חמורים יותר וקלים יותר, על פי הזמן והמקום. **השאיפה לאחידות הענישה היא עקרונית, אך אינה יכולה להיות מושגת כענין מתמטי במציאות האנושית**; אך הרוח הנושבת מפסק הדין קמא היא נכונה, בכל הכבוד ואנו מבקשים לחזקה" [1].

28. ראו עוד, רק לדוגמא ולצורך ההמחשה, את קביעת בית המשפט המחוזי במסגרת תפ (ב"ש) 7674-05-11 **מדינת ישראל נ' סרור** (3.3.2015) [2]:

"קביעת מתחם העונש ההולם אינה נעשית באופן מתמטי או נוסחתי, ואני מוצא לנכון לציין זאת לאור כך שבטיעונים בפני, נעשו ניסיונות לאבחנה בין פסקי דין על בסיס של סכומים ומספר אירועים. מובן, שלסכומים ולמספר העבירות יש משמעות ומשקל בקביעת המתחם, ואולם, המבחן הינו מהותי ולא מתמטי, במובן זה שההשוואה אינה אך למספרים ולסכומים, אלא גם למשמעויות של הנזקים והתוצאה האינדיבידואלית של מעשה העבירה. כך, לעיתים נזק בסכום נמוך יותר יכול לגרום לפגיעה קשה יותר, ולהיפך...".

מתחם העונש ההולם - התוצאה

29. לאור האמור לעיל, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הצריכים לעניין, מידת הפגיעה בערכים המוגנים, הנזק שנגרם, וגם הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא, ביחס לנאשם 1, נע בין 18 חודשי מאסר בפועל, ועד 36 חודשי מאסר; ביחס לנאשם 2, בין 16 חודשי מאסר בפועל, ועד 30 חודשי מאסר; ביחס לנאשם 3, בין 8 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשמים

30. הנאשמים לקחו אחריות על מעשיהם, הודו במיוחס להם, והביעו חרטה כנה; כנותה של החרטה נבעה לא רק מדבריהם בבית המשפט, שניכר כי יצאו מן הלב, אלא גם ואולי בעיקר מן העובדה שהם הפקידו סכום כסף שאינו מבוטל, עוד בטרם מתן גזר הדין, בלא שהובטח להם דבר או חצי דבר תמורת אותה ההפקדה. במילותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, הרי שלא יכולה להיות מחלוקת, איפוא, כי הנאשמים עשו גם עשו מאמצים לתיקון תוצאות מעשיהם, בכך שהפקידו בקופת בית המשפט, טרם מועד הטיעונים לעונש, סך של 70,000 ₪ לצורך פיצוי המתלוננות. ידיעה שיפוטית היא, כי סכום זה, שהוא נכבד כשלעצמו (לא לעיתים קרובות נתקל בית המשפט בפורצי-דירות שמפקידים פיצוי בסדר גודל כזה), הוא "כבד", עוד הרבה יותר, למי שהוא תושב הרשות הפלסטינית[3].

31. נאשם 1, סאמר מוחמד, כבן 48, נעדר עבר פלילי, שיתף את בית המשפט בכך שהוא אב לשמונה ילדים, אחד מהם חולה; הוא סיפר שהוא נעזר באחיו על מנת להפקיד את הפיצוי בקופת בית המשפט, ואמר שהוא מביע חרטה, ומתבייש במעשיו; מוחמד הוסיף "... אני לא מצליח להביע את תחושותי על מה שנעשה. אני מקריב את כלייתי על מה שעשיתי. אם יש בן אדם שזקוק לכלייה אני מוכן לתרום מכל ליבי".

32. נאשם 2, ראיד בני ג'אבר, בן 43, אב לחמישה ילדים, הבכור בן 19, לחובתו הרשעה אחת בגין כניסה לישראל שלא כחוק, משנת 2007, לאמור - גם הוא איננו עבריין מועד. בני ג'אבר פנה אף הוא לבית המשפט, הביע חרטה על מעשיו והבטיח כי "זה לא יחזור על עצמו". בני ג'אבר סיפר שהוא תומך בהוריו החולים, והוא מתנצל בפני "כל מי שנגרם לו נזק ממני".

בא כוחו של בני ג'אבר סיפר לבית המשפט שמשפחתו ניתקה עימו כל קשר בעקבות מעשיו מושא כתב האישום, ו-"הם מתביישים על מה שהוא עשה, והוא בעצמו מתבייש על מה שהוא עשה"; הסניגור טען כי בני ג'אבר טיפל בהוריו החולים, הוא שפירנס את משפחתו, והוא מבין, בדיעבד, שעשה את "טעות חייו".

33. נאשם 3, כאמל אחמד, כבן 37, לחובתו שתי הרשעות קודמות בעבירות של החזקת נכס חשוד כגנוב (משנת 2011), וכניסה לישראל שלא כחוק (משנת 2007). אף הוא אינו שור מועד, מבחינה פלילית. אחמד, בדבריו לבית המשפט, הביע חרטה על מעשיו, ואמר שהוא מתבייש בהם; הוא סיפר לבית המשפט שהוא אב לשלושה ילדים קטנים, ובעת ביצוע העברות ומושא כתב האישום, אשתו היתה בהריון, "וכשהיא שמעה על מעשיו, היא הפילה".

לעיון בית המשפט הוגש מסמך רפואי ממנו עלה כי אשתו של אחמד אכן היתה הרה, וביום 18.12.2020 חשה ברע לאחר "אירוע טראומטי"; היא פונתה לטיפול בבית חולים, וההריון אבד, למרבה הצער.

34. הנה כי כן, הודאתם של הנאשמים, לקיחת האחריות והחרטה הכנה, החסכון בזמן שיפוטי ובעדויות המתלוננת הקשישות, הפיצוי המשמעותי מאד, עברם הפלילי שפורט לעיל, מצבם האישי והפגיעה של העונש בהם ובמשפחותיהם, כל אלה - ללא צל של ספק - ממקמים את הנאשמים, כולם, ברף התחתון של מתחם העונש

ההולם.

35. ניתנת האמת להיאמר, כי את דעתי על הענישה המתאימה למי שעושה קשישים תוך פריצה לבתיהם הבעתי כבר בפרשת מנשה, גם אם הלכתי כבר דרך ארוכה לחומרה. על פני הדברים, איפוא, סבורני כי הענישה הנוהגת בעבירות של התפרצות בתחבולה (במיוחד לבתי קשישים), לרבות זו שעל פיה הנני מונחה, אם על פי הפסיקה בכלל ואם על פי חוק יסוד: השפיטה - היא מתונה יחסית, וכפועל יוצא - כזה הוא גם עונשם של הנאשמים שלפניי. עם זאת, כאשר אני רואה לנגד עיני את מנשה ואת העונש שהיה מנת חלקה, כאשר לא יכולה להיות מחלוקת, לטעמי, על כך שמעשיה היו מכוערים הרבה יותר מאלה שבוצעו על ידי הנאשמים כאן (היא אף נעצרה בגין חשד לביצוע עבירה דומה בעת שערעורה נדון, ולא פיצתה בשקל אחד את מי מקורבנותיה), נחה דעתי כי העונשים הנגזרים על הנאשמים כאן הם הולמים בהחלט.

36. אשר על כן, לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

37. על הנאשם 1, סאמר אחמד:

- א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. 10 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות רכוש מסוג פשע משך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ג. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות נגד חוק הכניסה לישראל משך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ד. פיצוי בסך 23,333 ₪ לנפגעות העבירה (כבר הופקד).

38. על הנאשם 2, ראיד בני ג'אבר:

- א. 16 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.
- ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות רכוש מסוג פשע משך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות נגד חוק הכניסה לישראל משך 36 חודשים מיום שחרורו.
- ד. פיצוי בסך 23,333 ₪ לנפגעות העבירה (כבר הופקד).

39. על הנאשם 3, כאמל אחמד:

א. 8 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 5 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות רכוש מסוג פשע משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא ישא אותם אלא אם יעבור עבירות נגד חוק הכניסה לישראל משך 36 חודשים מיום שחרורו.

ד. פיצוי בסך 23,333 ₪ לנפגעות העבירה (כבר הופקד).

40. אני מורה כי הפיצוי שהופקד על ידי הנאשמים יחולק על פי הודעת המאשימה מפרוטוקול ביום 3.8.2021 עמ' 36 ש' 32-32, עמ' 37 ש' 1-2, כדלקמן.

א. לרותי פרנקל, עדת תביעה מס' 21 - 30,000 ₪.

ב. לרבקה צרפתי, עדת תביעה מס' 1 - 10,000 ₪.

ג. ליורשיה החוקיים של יולנדה מיכאלי ז"ל - 15,000 ₪ (התביעה תגיש את הפרטים הרלוונטיים למזכירות בית המשפט תוך 30 יום).

ד. למזל אדרעי, עדת תביעה מס' 31 - 5,000 ₪.

ה. למריה קינדלר, עדת תביעה מס' 32 - 5,000 ₪.

ו. לראיסה גברילוב, עדת תביעה מס' 33 - 5,000 ₪.

ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ב, 14 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.

[1] ההדגשה כאן, ובכל ציטוט אחר בגזר הדין היא שלי - ש.ב.

[2] יוער, גם אם למעלה מן הצורך, כי ערעור נגד גזר הדין נדחה בבית המשפט העליון - ע"פ 2422/15 סרור נ' מדינת ישראל (7.11.2016).

[3] השכר הממוצע ברשות הפלסטינית עומד על כ- 1,250-2,000 ₪ (ראו <https://www.globes.co.il/news/article.aspx?did=1001333118>).